

János evangéliumában az utolsó vacsorán történeteknek és elhangzottaknak különösen nagy jelentősége van. Jézus a vacsora elején az apostolok lábának megmosásával egészen lealacsonyítja magát, egész idő alatt ott lebeg szeme előtt a másnapi, áldozatból vállalt kereszthalál árnya, el kell viselnie tanítványai értetlenségét, mégis szavaiból, gesztusaiból öröm, megelégedettség is sugárzik. Búcsúbeszédéből és imájából egyértelmű, hogy az Atyával való kapcsolata bensőséges és szoros, úgy értékeli, hogy tanúságot tudott tenni az Ő szeretetéről, és átadta barátainak mindazt, ami egyáltalán lehetséges volt. Ennek öröme tölti el, és a mai evangéliumi részben azt halljuk, hogy ezt az örömet szeretné tanítványaiban is látni, és így az ő örömük is teljes legyen.

Mindannyian tudjuk, hogy az örömnek több szintje, fokozata lehetséges.

Sok olyan dolog van, ami örömmel, jó érzéssel tölthet el bennünket, ha megszerezzük: étel, ital, gazdagság, kényelem, hatalom, de ennél sokkal többet jelent az, amikor valakik örömet akarnak szerezni nekünk, valamivel meglepnek, megajándékoznak bennünket, kifejezik szeretetüket, odaadásukat irántunk.

Nagyságrenddel örömtelibb annak átélése, hogy én szeretek másokat, adok a magaméból, szolgálok valakit, és erre a megnyílásra, szeretetre viszontválaszt kapok. Ezt élem át a házastársi kapcsolatban, a szülő-gyermek kapcsolatban, a mély barátságban, a testvéri közösségben.

A szeretetkapcsolatokban azonban állandóan megtapasztalhatjuk azok esetlegességét is: amikor szeretetünk, gesztusaink viszonzatlanok maradnak, amikor nehéz önzetlennek lenni és áldozatot hozni, amikor le kell mondanunk a másik javáért valamiről, amikor megbántanak, és meg kellene bocsátanunk. Ekkor már alig-alig tapasztalunk örömet. És ez fokozottan igaz, amikor Jézus parancsai szerint felebarátaink mellett ellenségeinket is megpróbáljuk szeretni, békességet teremteni. Örömről ezekben az esetekben aligha beszélünk.

A Jézusban megcsodált benső béke és öröm az Atyával való szeretet egység öröme (azt tette, amit Atyja parancsolt = örömet szerzett neki), és egyúttal annak öröme, hogy minden szavával, tetteivel, majd halálával az emberek iránti totális szeretetet élte meg, küldetését teljesítette.

Amikor Jézus azt mondja, hogy az ő öröme legyen mibennünk, akkor ugyanerről van szó: a bensőséges istenkapcsolatról, és az annak erejében megélt szeretetparancs teljesítésének öröméről. És ez a kettő egymást erősíti: „*Aki szeretetben él, az az Istenben él, és Isten őbenne.*” (1Jn 4,16)

Olyan jó lenne, ha egyre teljesebb örömünket lelnénk az adásban, szolgálatban, szelídségben megélt áldozatos szeretet útját járva – minden nehézség és fájdalom ellenére –, megtapasztalva az Isten-közelség élményét és erejét!

Csiky Lajos, Budapest